

Posłaniec

**Kościół Polskokatolicki
Informator Parafii Katedralnej
p.w. Świętego Ducha
Warszawa - Marzec 2016**

Od Redakcji

W kwietniowym numerze *Posłańca* przeczytamy m. in.:

- Katechizm *Posłańca* – „Chrzest Początek ale czego”. Pierwszy artykuł z cyklu o siedmiu sakramentach.
- „Od tego wszystko się zaczęło – Zwiastowanie Pańskie” – historia i znaczenie jednego ze Świąt Pańskich.
- Nasza historia – „Maryja Patronka i Królowa Polski – Śluby Jasnogórskie”. Wspomnienie ślubów Jana Kazimierza.

Po za tym stałe miejsca poświęcone są jak zawsze „kącikom”: Kalendarium Liturgiczne, Piórem pisane (w numerze fragment starożytnego Listu do Diogeneta), Spizarnia *Posłańca* oraz Świetlica *Posłańca*.

Miłej Lektury.

Chrzest – początek, ale czego?

Pośród sakramentów występujących we wspólnotach chrześcijańskich, występują trzy określane mianem inicjacyjnych, są to: Chrzest, Bierzmowanie i Eucharystia. Wprowadzają one człowieka do pełni życia chrześcijańskiego. Pierwszy z nich nazywany jest także bramą sakramentów. Zapoczątkowuje on życie Boże w człowieku i pozwala na jego dalszy rozwój. Zewnętrznie kojarzy się ten Sakrament z polaniem głowy dziecka wodą wraz ze słowami wypowiedzianymi przez kapłana: „Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego”. Rozumienie tego znaku należy odczytać jako obmycie z grzechu pierwotnego, a więc wprowadzenie człowieka do nowego życia. Polega ono na przywróceniu podstawowej godności dziecka Bożego oraz wprowadzenie do wspólnoty ze Stwórcą. Dokonuje się to nie inaczej, jak przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. To wydarzenie zbawcze dokonane przez Zbawiciela pozwala na przywracanie podstawowej wspólnoty z Bogiem, jaką znamy z pierwszych rozdziałów Księgi Rodzaju. Człowiek jest powołany do bycia przyjacielem Boga i wolnej od grzechu relacji z nim. Wyraża się to w ubieraniu nowo ochrzczonych w białą szatę symbolizującą niezmaconą grzechem duszę człowieka, która jest zdolna do utrzymania i podtrzymania więzi z Bogiem.

Podstawą do przyjęcie każdego sakramentu jest wolna wola człowieka, poprzez którą wyraża on chęć przyjmowania łaski od Boga. Jest to warunek konieczny, aby przyjęcie daru Boga mogło się urzeczywistnić. Zanim katechumen (kandydat) przyjmie chrzest w pierwszej kolejności ma poznać kim jest Bóg i na czym polega życie chrześcijańskie. Podstawą tego czasu jest poznanie Boga i drogi, jaką wyznacza człowiekowi przez Ewangelię, przykazania i praktykę życia chrześcijańskiego. To wprowadzenie w życie chrześcijańskie trwa zwykle dłuższy czas przynajmniej jeden rok liturgiczny. Wzorcowo kończy się w wielką sobotę podczas liturgii chrzcielnej, gdzie udziela się tego sakramentu katechumenom. Praktycznie jednak nie jest to jedyny dzień na przyjęcie chrztu. Przemaszają za tym m.in. względy praktyczne. Każdy czas na przyjęcie chrztu jest dobry. Najczęściej pierwszego z sakramentów inicjacji chrześcijańskiej dokonuje

się w niedzielę, tak aby katechumena wprowadzić do wspólnoty z życia Bogiem, wśród ludzi - Kościoła, który już w tym uczestniczy. Nie jest to również regułą. Przykładem jest udzielanie chrztu osobom (zwykle noworodkom), którym bezpośrednio zagraża śmierć.

W praktyce Kościoła początkowo chrzciono się jedynie dorosłych. Związane to było z krzewieniem chrześcijaństwa początkowo w Europie, a następnie na pozostałych kontynentach. Z biegiem czasu, gdy religia chrześcijańska objęła zasięgiem niemal cały świat, a wyznawców Chrystusa stało się wielu wprowadzono stopniowo praktykę udzielania chrztu małym dzieciom. Ważne jest, aby zrozumieć dlaczego może się tak dziać, skoro sakramentu można udzielać tym, którzy tego chcą, a małe dzieci pozbawione są przymiotu świadomego decydowania o sobie. Kościół odnosi się tu do woli rodziców. Polega to na chceniu

dobra dla swojego dziecka. Jeżeli dla rodziców wiara, życie we wspólnocie z Bogiem i łaska jest dla nich ważne, to także chcą tego samego dla swojego dziecka. Tylko ze względu na taką motywację Kościół wyraża zgodę udzielania chrztu dzieciom.

Przyjęty chrzest ma charakter niezbywalny. Oznacza to, że przyjęcie go jest nieodwołalne. Ten kto stał się dzieckiem Bożym, już nigdy nie przestanie nim być. Wierzymy, że pierwszy sakrament wywiera na duszy człowieka niezacieralne znamię – wyraża się to podczas udzielania sakramentu w namaszczeniu czoła katechumena świętym olejem. Nie ma zatem możliwości odwołania bycia chrześcijaninem – dzieckiem Boga. Nasz miłujący Ojciec pozostaje wierny, takie też jest zadanie jego dzieci.

R.S.

Od tego wszystko się zaczęło

Zwiastowanie Pańskie

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego przypomina nam o tym wielkim zdarzeniu, od którego rozpoczęła się nowa era w dziejach ludzkości. Archanioł Gabriel przyszedł do Maryi, niewiasty z Nazaretu, by zwiastować Jej, że to na Niej spełnią się obietnice proroków, a Jej Syn, którego pocznie w cudowny i dziewiczy sposób za sprawą Ducha Świętego, będzie Synem samego Boga. Fakt, że uroczystość ta przypada często w trakcie Wielkiego Postu uzmysławia nam, że tajemnica Wcielenia jest nierozdzielnie związana z tajemnicą śmierci i zmartwychwstania Chrystusa.

Początki tej uroczystości są nadal przedmiotem dociekań.

Najprawdopodobniej nie została ona wprowadzona jakimś formalnym dekretem władzy kościelnej, ale wyrosła z refleksji nad wydarzeniem tak szczegółowo przedstawionym na kartach Ewangelii.

Uroczystość Zwiastowania zaczął najpierw wprowadzać Kościół Wschodni już od wieku V. Na Zachodzie przyjęło się to święto od czasów papieża św. Grzegorza Wielkiego (+ 604). Najstarszym świadectwem tego święta na Wschodzie jest homilia Abrahama z Efezu, wygłoszona najprawdopodobniej w Konstantynopolu między 530 a 550 r. Święto w Konstantynopolu potwierdzone jest w VI w., w Antiochii pod koniec VI w., w Jerozolimie w I połowie VII w. Na Zachodzie natomiast potwierdzenie znajdujemy w VII w. (Rzym i Hiszpania). W swoich początkach uroczystość ta miała wysoką rangę, gdyż była uważana za święto Pańskie. Akcentowano nie tyle moment zwiastowania, co wcielenia się Chrystusa Pana, czyli pierwszy akt Jego przyjścia na ziemię i rozpoczęcia dzieła naszego zbawienia. Tak jest i dotąd. Z czasem lud nadał temu świętu charakter maryjny, pierwszą osobą czyniąc Maryję jako "błogosławioną między niewiastami", wybraną w planach Boga na Matkę Zbawiciela rodzaju ludzkiego. *Liber Pontificalis* papieża św. Sergiusza I (687-701) poleca, aby w święto

Zwiastowania, podobnie jak w święto Ofiarowania Pana Jezusa, Narodzenia i Zaśnięcia Maryi wychodziła procesja z litaniami z kościoła św. Hadriana do bazyliki Matki Bożej Większej. O święcie Zwiastowania wspominają synody w Toledo (656) i w Trullo (692). We Francji na ten dzień była przeznaczona osobna, bardzo piękna procesja.

Wiadomo także, że już w IV wieku w Nazarecie powstała bazylika Zwiastowania. Wystawił ją bogacz żydowski, Józef z Tyberiady, który przeszedł na chrześcijaństwo. Wybudował on kościół na miejscu, gdzie według podania miał stać domek Świętej Rodziny. W roku 570 nawiedza tę bazylikę i opisuje pielgrzym, Antoni z Piacenzy. Przetrwiała ona do wieku XI. Krzyżowcy na jej miejscu wystawili o wiele większą i bardziej okazałą. Ta z kolei przetrwała aż do roku 1955, kiedy to franciszkanie wystawili nową, obecnie istniejącą świątynię. W odległości ok. 200 metrów od niej znajduje się kościół św. Józefa. W wieku VI stał na tym miejscu kościół Matki Bożej Karmiącej. W pobliżu niego znajduje się także synagoga, zbudowana na miejscu tej, w której Chrystus często przebywał i nauczał. Pamiątką najpewniejszą z czasów Maryi jest jej studnia, jedyna zresztą w Nazarecie. Na tym miejscu stał kiedyś kościół poświęcony świętemu archaniołowi Gabrielowi.

Nie mamy także pewności, dlaczego na obchód tajemnicy Zwiastowania wybrano właśnie dzisiejszy dzień. Najczęściej podaje się wyjaśnienie wiążące 25 marca z dniem, w którym celebруем Narodzenie Pańskie - 25 grudnia, a zatem datami, które dzieli dokładnie 9 miesięcy. Współcześni badacze genezy święta Zwiastowania wykluczają jednak ten element. Chrześcijanie pierwszych wieków przywiązywali wielką wagę do ostatnich dni marca i początku kwietnia. Związane to było z datą 14 Nizan w Starym Testamencie - ze świętem Paschy. Prawdopodobnie dlatego właśnie w ostatnich dniach marca wspomniano moment Zwiastowania - początku Życia, które przez mękę, śmierć i z martwych powstanie odnowiło wszechświat.

Źródło ILG

Nasza historia

Maryja Patronka i Królowa Polski – Śluby Jasnogórskie

Dbając o pamięć narodową, przypominamy dzisiaj wydarzenie, które miało miejsce dokładnie 360 lat temu. 1 kwietnia 1656 roku na Jasnej Górze król Jan Kazimierz oddał w opiekę naród polski Matce Bożej czyniąc ją Królową Korony Polskiej. Stało się to w obliczu klęski jaka zbliżała się do naszego kraju ze strony Szwedów. Ten religijny akt stał się wołaniem nadziei w sytuacji beznadziei. Kraj stał na skraju klęski, zagrabiony w dużej części przez Szwedów i Rosjan. Król Jan Kazimierz próbował wszelkimi sposobami poderwać resztki sił wszystkich stanów – chłopstwa, mieszczaństwa i szlachty, przeciwko wrogowi. Wraz ze ślubami obiecał, że poprawi sytuację chłopów i mieszczan (co później uniemożliwiła polska szlachta). Od tego wydarzenia miało miejsce odwrócenie losów wojny, które ostatecznie doprowadziło do klęski najeźdźców.

Tekst ślubowania

Wielka Boga Człowieka Matko, Najświętsza Dziewico. Ja, Jan Kazimierz, za zmiłowaniem Syna Twojego, Króla królów, a Pana mojego i Twoim miłosierdziem król, do Najświętszych stóp Twoich przypadłszy, Ciebie dziś za Patronkę moją i za Królową państw moich obieram. Tak samego siebie, jak i moje Królestwo polskie, księstwo litewskie, ruskie, pruskie, mazowieckie, żmudzkie, inflanckie, smoleńskie, czernichowskie oraz wojsko obu narodów i wszystkie moje ludy Twojej osobliwej opiece i obronie polecam, Twej pomocy i zlitowania w tym klęsk pełnym i opłakany Królestwa mojego stanie przeciw nieprzyjaciółom Rzymskiego Kościoła pokornie przyzywam.

A ponieważ nadzwyczajnymi dobrodziejstwami Twymi zniewolony pałam wraz z narodem moim nowym a żarliwym pragnieniem poświęcenia się Twej służbie, przyrzekam przeto, tak moim, jak senatorów i ludów moich imieniem, Tobie i Twojemu Synowi, Panu naszemu Jezusowi Chrystusowi, że po wszystkich ziemiach Królestwa mojego cześć i nabożeństwo ku Tobie rozszerzać będę.

Obiecuję wreszcie i ślubuję, że kiedy za przepotężnym pośrednictwem Twoim i Syna Twego wielkim zmiłowaniem, nad wrogami, a szczególnie nad Szwedem odniosę zwycięstwo, będę się starał u Stolicy Apostolskiej, aby na podziękowanie Tobie i Twemu Synowi dzień ten corocznie uroczyste, i to po

wieczne czasy, był święcony oraz dołożę trudu wraz z biskupami Królestwa, aby to, co przyrzekam, przez ludy moje wypełnione zostało.

Skoro zaś z wielką serca mego żalnością wyraźnie widzę, że za jęki i uciski kmieci spadły w tym siedmioletniu na Królestwo moje z rąk Syna Twojego, sprawiedliwego Sędziego, plagi: powietrza, wojny i innych nieszczęść, przyrzekam ponadto i ślubuję, że po nastaniu pokoju wraz ze wszystkimi stanami wszelkich będę używał środków, aby lud Królestwa mego od niesprawiedliwych ciężarów i ucisków wyzwolić.

Ty zaś, o najlitościwsza Królowo i Pani, jakoś mnie, senatorów i stany Królestwa mego myślą tych ślubów natchnęła, tak i spraw, abym u Syna Twego łaskę wypełnienia ich uzyskał.

Kalendarium

- 01.04.1656 – Śluby lwowskie Jana Kazimierza – ogłoszenie Matki Bożej Królową Korony Polskiej
- 02.04.1794 – Bitwa pod Racławicami podczas insurekcji kościuszkowskiej
- 04.04.1940 – mord polskich oficerów w Katyniu
- 09.04. 1901 – urodził się Stanisław Wigura, konstruktor lotniczy, inżynier i lotnik
- 10.04.1525 – Hołd Pruski
- 11.04.1864 – aresztowanie Romualda Traugutta, ostatniego dyktatora powstania styczniowego
- 14.04. 966 – chrzest Mieszka I
- 15.05.1983 – rozpoczęcie budowy metra w Warszawie
- 19.04.1943 – wybuch powstania w getcie warszawskim
- 23.04.1935 – podpisanie konstytucji kwietniowej
- 25.04.1333 – koronacja Kazimierza Wielkiego
- 27.04.1792 – zawiązanie konfederacji targowickiej
- 29.04.1924 – reforma walutowa Grabskiego

Świetlica Poślańca

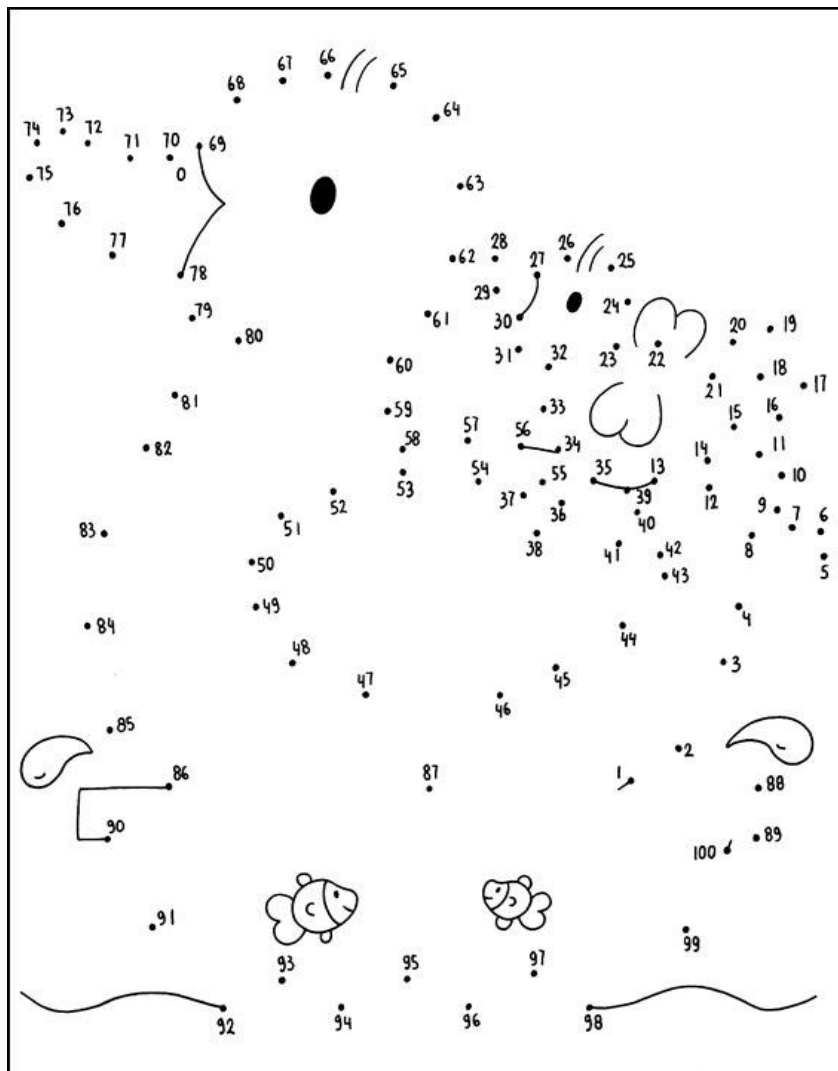
Zadanie: odgadnij co oznaczają poszczególne obrazki i wpisz poniżej. Aby otrzymać hasło przepis z każdego rozpoznanego słowa trzecią literkę w drugą tabelkę.

REBUS

□□□□	□□	□□□□□□	□□□□	□□□□□	□□□□	□□□□□□	□□□□□□	□□□□□	□□□□	□□□

Zadanie: aby wykonać rysunek połącz ze sobą jedną linią kolejne cyferki.

Spizarnia Poślańca

Jednogarnkowy kurczak z warzywami

Składniki:

- ✓ Pierś z kurczaka
- ✓ Papryka czerwona
- ✓ Pół cukinii
- ✓ Rozmaryn
- ✓ Sól

Sposób przygotowania:

Kurczaka przyprawiamy solą i rozmarynem, następnie podsmażamy go na rozgrzanej oliwie z obu stron, dodajemy do niego pokrojone warzywa, paprykę i cukinię. Ponownie doprawiamy rozmarynem i chwilę podsmażamy. Garnek przykrywamy pokrywką i dusimy przez ok. 10 min. Po tym czasie danie jest już gotowe do podania.

Zupa – krem z cukinii

Składniki:

- ✓ 2 średnie marchewki
- ✓ 2 duże cukinie
- ✓ ¼ kostki masła
- ✓ 1 litr bulionu

Sposób przygotowania:

Wrzucamy masło do garnka i pozwalamy mu się rozpuścić. Następnie dodajemy do niego obraną i pokrojoną w 0,5 cm talarki marchew. Dusimy to ok 10 min od czasu do czasu mieszając aby marchew się nie przypaliła. Do marchwi dodajemy umytą (nie obraną) i pokrojoną w półksiężycy o grubości 1 cm cukinię i dusimy ją jeszcze przez 5 min. Zalewamy ją bulionem i gotujemy wszystko ok 5-10 min aż cukinia będzie miękka. Blenderem miksujemy zupkę, ewentualnie doprawiamy ją do smaku, choć nie powinna być ostra. Masło nadaje jej aksamitny, słodkawy smak.

Biblioteka Poślańca

List do Diogeneta [fragment; tekst pochodzi z II w.]

Chrześcijaństwo w świecie

Część V

1. Chrześcijanie nie różnią się od innych ludzi ani miejscem zamieszkania, ani językiem, ani strojem.
2. Nie mają bowiem własnych miast, nie posługują się jakimś niezwykłym dialektem, ich sposób życia nie odznacza się niczym szczególnym.
3. Nie zawdzięczają swej nauki jakimś pomysłom czy marzeniom niespokojnych umysłów, nie występują, jak tytu innych, w obronie poglądów ludzkich.
4. Mieszkają w miastach helleńskich i barbarzyńskich, jak komu wypadło, stosując się do miejscowych zwyczajów w ubraniu, jedzeniu, sposobie życia, a przecież samym swoim postępowaniem uzewnętrzniają owe przedziwne i wręcz paradoksalne prawa, jakimi się rządzą.
5. Mieszkają każdy we własnej ojczyźnie, lecz niby obcy przybysze. Podejmują wszystkie obowiązki jak obywatele i znoszą wszystkie ciężary jak cudzoziemcy. Każda ziemia obca jest im ojczyzną i każda ojczyzna ziemią obcą.
6. Żenią się jak wszyscy mają dzieci, lecz nie porzucają nowo narodzonych.
7. Wszyscy dzielą jeden stół, lecz nie jedno łóżko.
8. Są w ciele, lecz żyją nie według ciała.
9. Przebywają na ziemi, lecz są obywatelami nieba.
10. Słuchają ustalonych praw, z własnym życiem zwyciężają prawa
11. Kochają wszystkich ludzi, a wszyscy ich prześladują.
12. Są zapoznani i potępiani, a skazani na śmierć zyskują życie.
13. Są ubodzy, a wzbogacają wielu. Wszystkiego im nie dostaje, a opływają we wszystko.
14. Pogardzają nimi, a oni w pogardzie tej znajdują chwałę. Spotwarzają ich, a są usprawiedliwieni.
15. Ublizają im, a oni błogostawiają. Obrażają ich, a oni okazują wszystkim szacunek.
16. Czynią dobrze, a karani są jak zbrodniarze. Karani radują się jak ci, co budzą się do życia.
17. Żydzi walczą z nimi jak z obcymi, Hellenowie ich prześladują, a ci, którzy ich nienawidzą, nie umieją powiedzieć, jaka jest przyczyna tej nienawiści.

Kalendarium Liturgiczne – Kwiecień 2016 r.

03.04	II Niedziela Wielkanocna – Niedziela Miłosierdzia Bożego Spowiedź ogólna – podczas Mszy Świętej Msza Święta o godz. 11.00
04.04	Uroczystość Zwiastowania Pańskiego
10.04	III Niedziela Wielkanocna Msza Święta o godz. 11.00
17.04	IV Niedziela Wielkanocna – Niedziela dobrego Pasterza Światowa Niedziela powołań i rozpoczęcie tygodnia modlitw o powołania do służby w kościele. Msza Święta o godz. 11.00
23.04	Uroczystość Świętego Wojciecha, Biskupa i Męczennika (+997), Głównego patrona Polski
24.04	V Niedziela Wielkanocna Msza Święta o godz. 11.00
25.04	Święto św. Marka Ewangelisty

Parafia Katedralna Kościoła Polskokatolickiego
p. w. Św. Ducha, ul. Szwoleżerów 4; 00 -464 Warszawa; tel. (0-22) 841 37 43
www.polskokatolicki.pl/sw.ducha
email: parafiaswducha@onet.pl